
Alfons Maria Mucha

(24. července 1860 Ivančice – 14. července 1939 Praha)

Medailonek **učitelé**

Alfons Mucha, nejvýraznější představitel uměleckého stylu secese z přelomu 19. a 20. století (období „Belle époque“), se narodil v Ivančicích na Moravě v rodině soudního úředníka. Od malička maloval a také krásně zpíval. V 11 letech ho otec vyslal do Brna, kde se malý Alfons stal sborovým zpěvákem v chrámu Sv. Petra. Sborové stipendium, které o rok později získal, mu umožnilo studovat na brněnském Slovanském gymnáziu a potkat se zde s tehdejšími učitelé zpěvu, pozdějším slavným hudebním skladatelem, Leošem Janáčkem.¹ Vzhledem k nevalným studijním výsledkům Mucha gymnázium ale nedokončil a rozhodl se pro malířskou dráhu.

Na pražskou Akademii výtvarných umění nebyl ovšem v roce 1878 pro nedostatek talentu přijat, odešel proto pracovat do Vídně jako malíř divadelních kulis pro firmu Kautsky-Brioschi-Burghardt. Poté, co ale vyhořelo největší vídeňské divadlo Ring Theater, ztratila firma jednoho ze svých významných zákazníků a byla nucena propouštět – mezi prvními nejmladšího zaměstnance A. Muchu. Ten se tedy vrátil na Moravu, konkrétně do Mikulova, kde jeho malířská práce (především portréty) zaujala Eduarda Khuen-Belasiho, majitele zámeckého sídla Emin dvůr (Emmahof) v Hrušovanech nad Jeviškou. Hrabě Muchu požádal o výzdobu svého zámku² a byl jeho prací tak nadšen, že mladého malíře doporučil i svému bratru Egonovi, který se později rozhodl Muchu finančně podporovat i na studiích – nejdříve v Mnichově na tamní Akademii výtvarných umění (Akademie der Bildenden Künste), kde malíř strávil dva roky; od roku 1887 pak v Paříži,

¹ Leoš Janáček (1854–1928) působil na gymnáziu jako učitel hudby celých 16 let. (Mazalová, 2014).

² Mucha zde tvořil v letech 1882–1883; zámek byl v roce 1945 zestátněn a v roce 1948 vyhořel. Z Muchova díla se zachoval jen dřevěný paraván s mytologickým výjevem „Zefyr a Nympha“; ve fondu Moravské galerie v Brně. (Hradecká, 2014).

v „Académie Julian“³ a „Académie Colarossi“⁴. V „Académie Colarossi“ Mucha později i vyučoval (tzv. Cours Mucha).

Hrabě však přestal zcela nečekaně v roce 1889 Muchovi pomáhat a ten se tedy musel finančně osamostatnit, což nebylo v Paříži pro umělce, obzvláště neznámé, jednoduché. A. Mucha začal posílat své ilustrace do časopisů v Čechách (Světobzor, Zlatá Praha), v Paříži přispíval kresbami divadelních kostýmů a reklam do časopisu „Le costume au théâtre et à la ville“, ilustroval knížky.

Zlom pro něj nastal ve chvíli, kdy před Vánoci roku 1894 přechodně pracoval u tiskaře Lemerciera, u kterého si slavná herečka Sarah Bernhardt⁵ objednala 4000 plakátů pro svoji novou hru „Gismonda“. Vyjma Muchy nebyl v předvánočním čase po ruce jiný Lemercierův výtvarník, návrh na plakát tedy vytvořil právě on. Sarah Bernhardt byla výsledkem tak okouzlena⁶, že umělci okamžitě nabídla smlouvu na dalších šest let. Z ilustrátora se přes noc zrodil (světoznámý) malíř plakátů. Pro Théâtre de la Renaissance jich během následujících let vytvořil ještě dalších šest: La Dame aux Camélias (1896), Lorenzaccio (1896), La Samaritaine (1897), Médée (1898), Hamlet (1899) a La Tosca (1899), navrhoval pro něj kostýmy a kulisy. Ve stejnou dobu také podepsal smlouvu s tiskařem Champenoisem, pro nějž navrhoval reklamní plakáty a dekorativní panely, později i další reklamní tiskoviny pro výrobky firem nejen v Evropě, ale i v Severní Americe. Z Muchy se tak stal umělec mezinárodního formátu.

Zájem o jeho tvorbu dále rostl. Mucha ji v té době rozšířil o návrhy vitráží, nábytku, luxusního porcelánu, nožířských a stolovacích doplňků. Spolupracoval s klenotníkem Georges Fouquetem, pro nějž

³ Académie Julian byla soukromá výtvarná a sochařská škola, která byla založena v Paříži v roce 1867 francouzským malířem Rudolfem Julianem (1839–1907). Mohly tam studovat i ženy, a to od roku 1880, zatímco pařížská Akademie výtvarných umění byla ženám nepřístupná až do roku 1898. Navíc, na rozdíl od státní Akademie výtvarných umění, Académie Julian přijímala cizince bez požadavku na znalost francouzštiny. Státní Akademie výtvarných umění byla naopak proslulá těžkou přijímací zkouškou z jazyka. Académie Julian vychovala řadu významných výtvarníků, mezi francouzské studenty patřili například: Henri Matisse (1869–1954), Paul Sérusier (1864–1927), Jean Dubuffet (1901–1985) a Marcel Duchamps (1887–1968); vyjma Muchy zde studoval i František Kupka. V roce 1968 se Académie Julian stala součástí Ecole supérieure d'arts graphiques Penninghen.

⁴ Académie Colarossi byla založena v roce 1815 italským sochařem Filippo Colarossi, zanikla v roce 1930. Mezi její československé studenty se řadí například František Bílek a Josef Čapek, mezi francouzské pak Amedeo Modigliani (1884–1920) nebo sochařka Camille Claudel (1864–1943).

⁵ Sarah Bernhardt byla v té době na vrcholu slávy, od roku 1893 řídila divadlo Théâtre de la Renaissance, kde se měla Gismonda hrát. Divadelní umění se těšilo na přelomu století u Pařížanů velké oblibě, rostoucí počet divadel vedl k rozmachu tvorby divadelních plakátů. (1643-1945 L'histoire par l'image, s.d.).

⁶ Nebylo divu. Mucha svým návrhem zcela změnil styl tehdejšího uměleckého plakátu, k jehož hlavním tvůrcům patřili francouzský malíř a grafik Jules Chéret (1836-1932) a francouzský malíř Toulouse-Lautrec (1864-1901). Úzký podlouhlý rozměr Muchova plakátu umožňoval zobrazení postavy v téměř životní velikosti. Na rozdíl od svých kolegů Mucha používal pastelové barvy, vše zdobil řadou jemných, precizně vypracovaných detailů. S Gismondou se zrodil „styl Mucha“, díky Sarah Bernhardt se Muchovi podařilo proniknout do vlivných a uměleckých kruhů francouzské společnosti. (1643-1945 L'histoire par l'image, nedatováno).

navrhoval šperky a kolem roku 1900 i zařízení a výzdobu jeho nového obchodu v ulici Royal číslo 6⁷. Nejznámějším šperkem je náramek ve tvaru hada vytvořený pro Sarah Bernhardt a její divadelní hru Médée, který se objevil i na reklamním plakátu k této hře.

Mucha v Paříži samostatně vystavoval: nejdříve v „Galérie de la Bodinière“, posléze v „Salon des Cent“, kde v červnu roku 1897 představil 448 svých děl. Pro výstavy „Salon des Cent“ tvořil i plakáty a ilustroval časopis „La Plume“⁸, který tyto výstavy pořádal.

Na počátku 20. století (v roce 1902 a 1905) Mucha koncipoval a vydal dvě knihy „Documents décoratifs“ a „Figures décoratives“, které byly zamýšleny jako předlohy a vysvětlení toho, jak vytvářet secesní ornamenty a přenést tento styl do zobrazení postav. Oba soubory velkých skic se staly vzápětí nejvyhledávanějšími učebnicemi secesního stylu, podle kterých se vyučovalo v Evropě i ve Spojených Státech.

V roce 1896 se A. Mucha přestěhoval do nového prostornějšího ateliéru v ulici Val-de-Grâce číslo 6, kde

Mucha navštívil celkem sedmkrát⁹. Jedním z prvotních cílů těchto cest byla snaha zajistit se finančně -

pořádal i vlastní kurzy. Mezi studenty patřila v roce 1903 i jeho budoucí manželka Marie Chytilová, také malířka, studentka pražské UMPRUM. Ta v Paříži navštěvovala kurz pro ženy v Académie Colarossi; díky doporučení od jejího strýce PhDr. Karla Chytila, ředitele Umělecko-průmyslového muzea v Praze, se jí podařilo přihlásit i do ateliéru k A. Muchovi, který se do své o 22 let mladší žačky vzápětí zamiloval.

S Marií Chytilovou se Alfons Mucha oženil v roce 1906 v Praze. Mezitím podnikl tři cesty do Ameriky (březen 1904 – květen 1906), konkrétně do New Yorku; Spojené státy A.

⁷ Dnes je možno Muchův interiér klenotnictví Fouquet vidět v pařížském muzeu Carnavalet. <http://www.carnavalet.paris.fr/> [15. 12. 2014].

⁸La Plume, umělecko-literární časopis založený v roce 1889 v Paříži, patřil mezi progresivní, zaměřoval se mimo jiné na propagaci často neznámých umělců, které si redakce vybírala pro jejich zvláštní a zajímavý styl. K jeho nejvýznamnějším počínům patřila právě pravidelná organizace výstav „Salon des Cent“ – v letech 1894–1900 celkem 53.

⁹ V letech 1904-1921. (Dayley, 2007).

Mucha byl přesvědčený, že pouze ve Spojených státech se mu podaří dostatečně rychle získat prostředky na realizaci svého snu: Slovanské epeje.¹⁰

V počátcích jeho amerického pobytu mu velmi pomohla pařížská baronka Lenora Rothschildová, která ho uvedla do bohaté newyorské společnosti a díky ní získal A. Mucha první zakázku na portrét barončiny newyorské příbuzné, dobře situované paní Wismann.

Mucha ve Spojených státech i vyučoval: nejprve v New Yorku ve Škole aplikovaného designu pro ženy (School of Applied Design for Women – velmi vyhledávaný a postupně nejdražší kurz, který škola nabízela - Cours Mucha), později v Institutu umění v Chicagu (Art Institute of Chicago).

Savon Mucha – obaly na mýdla chicagské společnosti „Armour & Co.“ – byly Muchovým nejemblematičtějším komerčním dílem v USA. Stal se prvním světově proslulým umělcem, který propůjčil svoje jméno spotřebnímu zboží.¹¹

V roce 1908 získal zakázku na kompletní výzdobu nového newyorského „German Theatre“ (na Madison avenue) od jeho ředitele Dr. Maurice Baumfelda. Z tohoto díla se dochovalo jen několik skic, divadlo fungovalo jen velmi krátce, budova byla přeměněna na velký kinematografický komplex (Plazza Cinema) a v roce 1929 zbořena.¹²

I ve Spojených státech došlo pro Muchu k osudovému setkání a to s bohatým podnikatelem a mecenášem Charlesem Richardem Cranem¹³. Ten si nejdřív u Muchy objednal portrét své dcery Josephine, později, v roce 1909, se rozhodl financovat realizaci Slovanské epeje – 20 velkoplošných pláten, které měly být po dokončení věnovány hlavnímu městu Praze.

V roce 1910 se Mucha vrátil do Čech, aby pracoval na zakázce výzdoby právě postaveného Obecního domu, pro jehož primátorský sál navrhl nástěnné malby a vitráže, stejně tak jako

¹⁰ Myšlenka realizace Slovanské epeje vznikla v roce 1898 v Paříži, kde Mucha pracoval na výzdobu pavilónu Bosny a Hercegoviny na Všeobecné výstavě v roce 1900 v Paříži. Jeho dílo získalo stříbrnou medaili, Mucha byl jmenován rytířem Řádu Františka Josefa. (Mucha Foundation, 2014).

¹¹ (Mucha Foundation, 2014).

¹² Divadlo bylo přestavěno z budovy známé pod jménem „Lenox Lyceum“, celkem bylo koncipováno pro 1000 diváků. Jeho život ale nebyl dlouhý, po osmi měsících své existence zavřelo. Během tohoto období Mucha navrhl kulisy a kostýmy pro hru Jindřich IV. (Dayley, 2007).

¹³ Charles Richard Crane (1858–1939) pozval v roce 1903 T. G. Masaryka jako přednášejícího na univerzitu do Chicaga. Díky tomuto setkání se začal zajímat o slovanské národy a slovanství obecně. V roce 1912 finančně podpořil kampaň budoucího prezidenta Spojených Států Woodrow Wilsona; později tak mohl Masarykovi otevřít dveře právě i k prezidentovi USA, který snažení T. G. M. intenzivně podporoval, Masaryk s ním mimo jiné často konzultoval svoje vize a plány. Ch. R. Crane podporoval Masarykovu kampaň finančně.

zavěsy (i ty se, restaurované, dochovaly dodnes)¹⁴.

V té době si pronajal ateliér a byt na zámku ve Zbirohu a zahájil přípravné práce na Slovanské epopeji – studoval veškerou dostupnou literaturu, udělal si seznam odborníků, s kterými by mohl svůj záměr konzultovat – mezi nimi figuroval i francouzský historik Ernest Denis¹⁵, s nímž se Mucha sešel v roce 1911. Přípravy Slovanské epopeje ho zavedly i do zámku ve Versailles, kde studoval zavěšování a osvětlení velkých pláten, dále pak v roce 1913 do Ruska, kde malíř sbíral podklady pro čtvrtý výjev Epopeje; později, v roce 1924, se znovu vydal na studijní cestu po balkánském poloostrovu včetně Řecka.

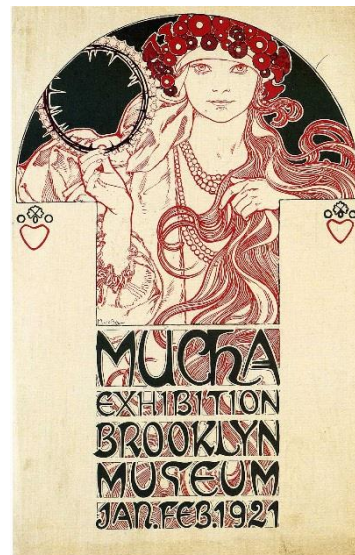
Mucha na realizaci Slovanské epopeje pracoval od roku 1911 do roku 1926. V roce 1919 byla vystavena její první část – 5 velkoplošných pláten – v pražském Klementinu, v roce 1920 v Art Institute of Chicago, na počátku roku 1921 v Brooklyn Art Museum. Všude se dílo setkalo s obrovským ohlasem.

Mucha během své poslední sedmé návštěvy USA v roce 1921 nepochyboval o tom, že se na tento kontinent opět vrátí. K tomu už ale nikdy nedošlo, dokončení Slovanské epopeje ho zcela zaměstnalo na dalších sedm let. Ještě před svým odjezdem přijal poslední americkou zakázku na ilustraci titulní strany celého jednoho ročníku (1922) „Hearst’s International Magazine“.¹⁶

Zájem o Muchovu Epopej přetrvával ve Spojených Státech až do jejího dokončení v roce 1926, americké publikum ji už nicméně na svém území nevidělo. Československé publikum mohlo shlédnout téměř kompletní¹⁷ Epopej v roce 1928 ve Veletržním paláci; výstava byla uspořádána k 10. výročí založení Československa.

V dalších letech ještě Mucha získal zakázku na vitráž, která byla a dodnes je umístěna v Nové kapli arcibiskupské v katedrále Svatého Víta v Praze. Zakázku financovala Vzájemná pojišťovací společnost Slávie. Z jeho nejpozdnějších děl lze jmenovat malbu „Světlo naděje“, kterou Mucha vytvořil v roce 1933 pod tlakem rostoucí hrozby fašismu.

Zcela samostatnou kapitolou Muchova tvůrčího života byl jeho umělecký příspěvek nově vzniklé Československé republice. Mucha ve svém vlasteneckém zápalu vytvořil návrhy na první bankovky¹⁸ a známky.

¹⁴ (Obecní dům, 2014).

¹⁵ Více o E. Denisovi lze najít ve výukových materiálech spolku ČSBH – viz www.csbh.cz

¹⁶ (Dayley, 2007).

¹⁷ Bez nedokončené Přísahey Omladiny (Mucha Foundation, 2014).

¹⁸ Nejznámější Muchovou bankovkou je stokoruna navržená v roce 1919. Portrét ženy jako „Slovanské kněžny“ byl původně použit na reklamních plakátech pojišťovny Slávie (1907). Ta jej pak propůjčila pro využití na bankovku. Modelem stála Josephine Crane Bradshaw, dcera Muchova mecenáše Ch. R. Cranea. Naopak Muchova poslední bankovka – padesátikoruna, vydaná v roce 1931 byla považována za nejpropracovanější. Dívčím modelem mu byla dcera Jaroslava.

V roce 1934 se stal A. Mucha na návrh bývalého francouzského prezidenta Raymonda Poincarého¹⁹ rytířem Čestné legie²⁰, v té době pobýval s celou svojí rodinou v Nice na jihu Francie.

V červnu roku 1936 uspořádalo pařížské muzeum „Jeu de Paume de Tuilleries“ velkou souhrnnou výstavu: F. Kupka – A. Mucha.

Na jaře roku 1939 byl Alfons Mucha vyslýchaný gestapem. Téhož roku dne 14. července 1939, v téměř sedmdesáti devíti letech, zemřel. Je pohřbený na pražském hřbitově Vyšehrad, v hrobce národních velikánů - Slavíně.

Po jeho smrti, během druhé světové války, bylo Muchovo dílo ukryto. Slovanská epopej se v roce 1950 přestěhovala do zámku v Moravském Krumlově, kde byla restaurována a od roku 1968 do roku 2011 také vystavena. Dnes je možno si ji prohlédnout ve Veletržním paláci v Praze. Dílo Alfonse Muchy je stále velmi obdivované a vyhledávané, od šedesátých let minulého století jsou pravidelně pořádány výstavy po celém světě.

V roce 1992 založila Geraldine Muchová, druhá manželka²¹ Muchova syna Jiřího, společně se svým synem a Muchovým vnukem Johnem Nadaci Mucha. Ta v roce 1998 otevřela v Panské ulici v Praze Muzeum Alfonse Muchy.

Zdroje obrázků v pořadí, jak se objevují v textu:

- Mucha. A. *Académie Colarossi – Cours Mucha*. 1982. © Mucha Trust. <http://www.muchafoundation.org/> [15. 12. 2014].
- Mucha. A. *La Samaritaine*. 1897. www.wikiart.org [15. 12. 2014].
- Mucha. A. *Documents décoratifs. Hémérocalle ou Lys asphodèle*. Plate 8. 1902. www.wikiart.org [15. 12. 2014].
- *Mucha Alfons se svojí manželkou Marií kolem roku 1920*. © Mucha Trust. <http://www.muchafoundation.org/> [15. 12. 2014].
- *Zámek Zbiroh*. Dobová pohlednice. © Mucha Trust. <http://www.muchafoundation.org/> [15. 12. 2014].
- Mucha. A. *Poster for the Brooklyn Exhibition*. 1921. www.wikiart.org [15. 12. 2014].

Použité zdroje a literatura:

- *1643-1945 L'histoire par l'image*. (nedatováno). Načteno z <http://www.histoire-image.org/site/oeuvre/analyse.php?i=701> [15.12. 2014].
- *Obecní dům*: <http://www.obecni-dum.cz/> [15.12. 2014].

¹⁹ Raymond Poincaré (1860–1934) byl francouzským prezidentem v době první světové války, od roku 1913 do roku 1920. Byl to právě on, kdo dne 30. 6. 1918 předal v Darney vlajku 21. a 22. čs. dělostřeleckému pluku a tím de facto uznal existenci samostatné čs. armády, ještě před vznikem samostatného Československa. Návrh vlajky vytvořil František Kupka a město Paříž ji nechalo ušít. Více v historickém úvodu projektu Výtvarníci v čsl. legiích: <http://csbh.cz/sites/default/files/Csl%20legie%2019414%20-%201920%20historicky%20uvod.pdf>

²⁰ Více o řádu Čestné legie se lze dočíst v medailonku pro učitele generála Maurice Pellého. Viz. www.csbh.cz

²¹ První manželkou byla česká hudební skladatelka a dirigentka Vítězslava Kaprálová, která zemřela ve svých 25 letech záhy po sňatku v Montpéllier, pravděpodobně na tuberkulózu.

- Dayley, A. (2007). *Alphonse Mucha in Gilded Age America*. MA Program in the History of Decorative Arts and Design. New York: Cooper-Hewitt, National Design Museum, Smithsonian Institution.
- *Mucha Foundation*. Načteno z <http://www.muchafoundation.org/> [15.12. 2014].
- Hradecká, T. (2014). *Emin zámek u Hrušovan nad Jevišovkou*. Bakalářská diplomová práce. FFMU, Seminář dějin umění.
- Mazalová, Š. (2014). *Leoš Janáček a učitelský ústav Brno. Magisterská diplomová práce*. Brno: FFMU, Ústav hudební vědy.
- Mucha, Jiří. *Alfons Mucha*. Eminent. 1999.
- Mucha, Jiří. *Alphonse Mucha: The Master of Art Nouveau*. Prague: Artia, 1966.
- WikiArt. Načteno z: www.wikiart.org [15.12. 2014].
- A chat with M. Mucha. Opinions and work of a Paris Artist. In: *The Sun (New York)*, April 10, 1904

Muchovo dílo ve světových sbírkách:

ČESKÁ REPUBLIKA:

MUCHA MUSEUM PRAHA

MUCHA TRUST COLLECTION PRAHA

VELETRŽNÍ PALÁC PRAHA (SLOVANSKÁ EPOPEJ)

VOJENSKÝ HISTORICKÝ ÚSTAV PRAHA

REGIONÁLNÍ MUZEUM CHRUDIM

MUZEUM OLOMOUCKÉ PEVNOSTI OLOMOUC

MĚSTSKÉ MUZEUM A GALERIE HUSTOPEČE

GALERIE HLAVNÍHO MĚSTA PRAHY, PRAHA

GALERIE MODERNÍHO UMĚNÍ V HRADCI KRÁLOVÉ, HRADEC KRÁLOVÉ

GALERIE VÝTVARNÉHO UMĚNÍ, OSTRAVA

GALERIE VÝTVARNÉHO UMĚNÍ NÁCHOD

GALERIE VÝTVARNÉHO UMĚNÍ V CHEBU, CHEB

KRAJSKÁ GALERIE VÝTVARNÉHO UMĚNÍ VE ZLÍNĚ, ZLÍN

MORAVSKÁ GALERIE V BRNĚ, BRNO

NÁRODNÍ GALERIE V PRAZE, PRAHA

OBLASTNÍ GALERIE, JIČÍN

OBLASTNÍ GALERIE, HODONÍN

ZÁPADOČESKÁ GALERIE V PLZNI, PLZEŇ

EVROPA, AUSTRÁLIE, USA, JAPONSKO:

ART INSTITUTE OF CHICAGO

ALPHONSE MUCHA AT THE DETROIT INSTITUTE OF ARTS, MICHIGAN

MONACO, MONTE CARLO, 1897

LOUVRE MUSEUM GRAPHIC ART DATABASE, PARIS

ALPHONSE MUCHA AT THE METROPOLITAN MUSEUM OF ART, NEW YORK CITY

METROPOLITAN MUSEUM OF ART TIMETABLE OF ART HISTORY

MUSÉE D'ORSAY COLLECTION DATABASE, PARIS

MUSEUM OF FINE ARTS, BOSTON

MUSEUM OF MODERN ART, NEW YORK CITY

NATIONAL GALLERIES OF SCOTLAND, EDINBURGH

ALPHONSE MUCHA AT THE NATIONAL GALLERY OF ART, WASHINGTON D.C

RÉUNION DES MUSÉES NATIONAUX, FRANCE

SAN FRANCISCO MUSEUM OF MODERN ART

ART GALLERY OF NEW SOUTH WALES, SYDNEY, AUSTRALIA

BLOCK MUSEUM OF ART AT NORTHWESTERN UNIVERSITY, ILLINOIS

CLEVELAND MUSEUM OF ART, OHIO

ALPHONSE MUCHA IN THE LOS ANGELES COUNTY MUSEUM OF ART DATABASE

MACKENZIE ART GALLERY, SASKATCHEWAN

MILDRED LANE KEMPER ART MUSEUM, ST. LOUIS, MISSOURI

MINNEAPOLIS INSTITUTE OF ARTS, MINNESOTA

MUSÉE DE LA PUBLICITÉ (MUSEUM OF ADVERTISING), PARIS

MUSEUM VILLA STUCK, MUNICH

NATIONAL MUSEUM OF MODERN ART, TOKYO, JAPAN

ROYAL ALBERT MEMORIAL MUSEUM AND ART GALLERY, EXETER, ENGLAND

SAINSBURY CENTRE FOR VISUAL ARTS, NORWICH, ENGLAND

THE ALBERTINA GRAPHIC ART DATABANK, VIENNA

THE JEWISH MUSEUM, NEW YORK CITY

UNIVERSITY OF DELAWARE LIBRARY

VIRGINIA MUSEUM OF FINE ARTS, RICHMOND

VIRGINIA MUSEUM OF FINE ARTS, RICHMOND

WADSWORTH ATHENEUM MUSEUM OF ART, CONNECTICUT

WICHITA ART MUSEUM, KANSAS

WORCESTER ART MUSEUM, MASSACHUSETTS

<http://www.lendl-mucha.com/>

<http://www.artliste.com/alfons-mucha/>

<http://www.artcyclopedia.com/r/imagenetion-alfonse-mucha.html>

.....

Alfons Maria Mucha

(24. července 1860 Ivančice – 14. července 1939 Praha)

© Spolek ČŠBH. Licence CC BY-NC-ND <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/> Projekt byl podpořen Ministerstvem školství, mládeže a tělovýchovy v rámci dotačního Programu na podporu vzdělávání v jazycích národnostních menšin a multikulturní výchovy v roce 2014.